

Ани Монева

Такъв те разпознах

Такава грешна ме хареса,
забързана и малко тъжна.
Измисли ме – да съм чудесна.
Погали ме – да не замръзна.

Такава мълчалива ме хареса
и пусна ме във твой сън.
В косите ми звезди заплете,
облече ме в камбанен звън.

Такава бледа ме хареса,
сред моя, есенния листопад,
в очакване на зимната завеса,
прибрала пролетния цвят.

Такава далечна ме хареса,
с изплакани от чакане очи,
в сърцето си вини понесла.
Целуна ме и каза – Замълчи!

Такъв нечакан аз те разпознах,
в сърцето ти със малка рана.
Докоснах я със трепет плах.
Плени ме. И поисках да остана.

КРАЙ

© Ани Монева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6722>]